

- 2) Punkt 26 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych) należy interpretować w ten sposób, że działanie polegające na wyświetlaniu w skrzynce odbiorczej użytkownika usługi prowadzenia konta poczty elektronicznej wiadomości reklamowych w formie zbliżonej do prawdziwych wiadomości przesyłanych pocztą elektroniczną i w tym samym umiejscowieniu co one wchodzi w zakres pojęcia „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów” użytkowników usług prowadzenia konta poczty elektronicznej w rozumieniu tego przepisu, jeśli z jednej strony wyświetlanie tych wiadomości reklamowych miało charakter wystarczająco częsty i regularny, by uznać je za „uporczywe namawianie”, i z drugiej strony, w braku wyrażenia przez użytkownika zgody na wyświetlanie tej reklamy, może zostać uznane za „niechciane namawianie”.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – WD/job-medium GmbH w likwidacji

(Sprawa C-233/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88 WE – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop niewykorzystany do chwili ustania stosunku pracy – Zakończenie stosunku pracy przez pracownika bez zachowania terminu wypowiedzenia]

(2022/C 51/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WD

Strona pozwana: job-medium GmbH w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy w świetle art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop za bieżący ostatni rok pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik bez ważnej przyczyny jednostronnie rozwiązuje stosunek pracy bez zachowania terminu wypowiedzenia.
- 2) Nie ma potrzeby sprawdzania przez sąd krajowy, czy wykorzystanie przez tego pracownika przysługujących mu dni płatnego urlopu było niemożliwe.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.